

LA VEU

de Poble Lliure

[NÚM. 5 / FEBRER 2017]

Ara és l'hora del poble: avancem decidits per guanyar

foto: Albert Vendrell

SUMARI

Editorial: **Ara és l'hora del poble** [1]

Les dones **desconnectem** [3]

La **República Confederal dels PPCC** [4]

La paraula contrària: **Una nació sense estat** [8]

La **pau** i la **construcció** de la nació a Colòmbia [10]

EGOS: La revolució russa i l'independentisme [12]

El llibre: **"Manuel de Pedrolo i la Nació"** de Feliu Ripoll [13]

EDITORIAL

ARA ÉS L'HORA DEL POBLE: avancem decidits per guanyar.

El setembre de 2017 està prevista la celebració d'un referèndum vinculant sobre la Independència. Aquest és el compromís del president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont i, en conseqüència, de tot el Govern. Aquest compromís no admet ni excuses de mal pagador ni la coardia davant les amenaces i la repressió de l'Estat espanyol. El coneixement de la història dels Països Catalans i la lectura dels esdeveniments més recents ens proporcionen una visió clara del caràcter repressiu de l'Estat espanyol i del seu baix nivell democràtic. Cal que recordem que el règim del 78 i les autonomies va ser la

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >

 www.poblelliure.cat

 [@Poble_Lliure](https://twitter.com/Poble_Lliure)

 [/PerUnPobleLliure](https://www.facebook.com/PerUnPobleLliure)

 info@poblelliure.cat

Seus Nacionals: Carrer del Túria, 58 - 46008 València

 Carrer Elisi, 20 - 08014 Barcelona

< VE DE LA PORTADA

sortida en fals, sense ruptura, de la dictadura feixista. Les contradiccions socials i nacionals que no podien ser resoltes en aquell context polític han contribuït a erosionar l'Estat espanyol. Així, d'un temps ençà, els Països Catalans estem immersos en una greu crisi nacional i social.

La resposta desesperada de l'Estat espanyol estarà d'acord al seu baix nivell democràtic i podem esperar-ne fins i tot que vulgui impedir físicament la celebració del referèndum. En aquest cas, caldria que el conjunt de les forces democràtiques i la majoria independentista del Parlament de Catalunya proclamessin la independència.

Fem el referèndum, guanyem la Independència

Cal que el conjunt de les forces transformadores i rupturistes ens ajuntem per tal d'arribar a la majoria del poble català, tot sumant les reivindicacions populars en un programa transformador social, polític i econòmic que sigui el que defensem per a la República Catalana.

La futura República Catalana serà fruit de l'esforç del conjunt del poble treballador. No ens regalaran absolutament res. Està a les nostres mans aprofitar l'oportunitat de canvi i assolir millores de les condicions materials de vida de la majoria.

Per aquest motiu, des de Poble Lliure participarem activament en aquelles propostes que vagin encaminades a aquest objectiu, ja siguin d'Esquerres per la Independència, de Feministes per la Independència, de la CUP o del conjunt d'organitzacions sobiranistes d'arreu dels Països Catalans i farem el màxim esforç per tal de conscienciar, mobilitzar, organitzar per a guanyar.

L'endemà de la Independència

Havent guanyat el referèndum, si l'Estat espanyol no ha pogut impedir-lo per la força, cal que proclamem la Independència de manera immediata. En aquest escenari, no ens podem permetre vagar en el limbo de la desorientació. Caldrà reforçar els fonaments de la nova República. Des d'ara mateix, caldrà que dones i homes d'aquest país facin un pas endavant per assumir la construcció i defensa de la República Independent. Hem d'aprendre dels fracassos del passat, en què hi va mancar unitat en la lluita i fermesa. Aquestes mancances van provocar el fracàs de la proclamació de l'Estat Català per part de Lluís Companys l'octubre de 1934 i va comportar la detenció del Govern de la Generalitat. I, més recentment, va comportar que no hi hagués la Ruptura Democràtica amb el règim feixista després de la mort del dictador.

Que les forces dites progressistes, que van ser pal de paller del règim del 78, avui siguin contràries o vacil·lants davant la idea de la independència, ens hauria de fer reflexionar a fons. De fet, malgrat algunes persones benintencionades, els fets i les paraules d'algunes d'aquestes forces les situen en la lògica del Bloc Històric Dominant que van formar CiU, el PSC, el PSUC (i ICV després). Una part dels partits implicats són reticents a fer un salt qualitatiu i només volen mantenir el Titànic de l'autonomisme, que ha xocat contra l'iceberg de la triple crisi nacional, social i democràtica.

En aquest sentit, el sindicalisme ha d'esdevenir un sindicalisme de ruptura amb el Règim del 78, a favor de la democràcia i el dret a decidir del poble dels Països Catalans. Les actituds vacil·lants dels actuals sindicats majoritaris (UGT i CCOO) no són admissibles. Aquests sindicats d'obediència espanyola i garants de la pau social amb la patronal han quedat fora de joc. La lluita independentista i pel dret a decidir, per la sobirania popular, ha de significar un mur davant l'ofensiva neoliberal i fonsmonetarista per tal d'assolir unes conquestes socials i democràtiques avançades en la República Catalana Independent i, per descomptat, noves eines sindicals nacionals i de classe han de prendre l'espai al sindicalisme claudicant.

Poble Lliure parteix de la necessitat que caldrà convocar eleccions constituents havent proclamat la Independència. Aquestes eleccions hauran de celebrar-se amb plenes garanties democràtiques sense ingerències externes, atès que la seva tasca principal serà escollir l'Assemblea Constituent per tal d'impulsar i concretar el Procés Constituent en el termini de temps més breu possible.

La República Catalana i els Països Catalans

La nova República Catalana haurà de contemplar i garantir els drets de ciutadania per als connacionals dels territoris històrics. Estendre el Dret a Decidir continua sent la tasca cabdal per tal de continuar aprofundint en les lluites socials, superar els límits dels pactes progressistes a les Illes i al País Valencià, i crear la consciència necessària per endegar en aquests territoris un procés d'autodeterminació. Aquesta és la nostra proposta tàctica per poder avançar cap a la República Confederal dels Països Catalans.

Ara s'ha esgotat el temps de les excuses. Toca assumir responsabilitats. Qui no pugui assumir els compromisos necessaris per fer el pas històric de fundar la República Catalana que faci un pas al costat. Perquè ara és l'hora del Poble, que avança decidit a guanyar.

foto: ANC

Les dones desconnectem: Si no ara, quan? Si no som nosaltres, qui?

Les dones, dones diferents, de països diferents, en contextos històrics, culturals i econòmics diversos, hem pres consciència que davant les violències múltiples exercides contra les dones, cal exercir el dret a decidir sobre tots els aspectes de la nostra vida. Aquesta actitud i praxi revolucionària ha estat la que ha permès assolir drets, encara, i de manera evident, insuficients, sovint només formals, però que han significat en molts casos canvis profunds en les relacions personals i de poder entre homes i dones en molts països.

Per al moviment feminista, exercir el dret a decidir ha estat l'eina que ens ha apoderat. Un cop hem pres consciència que les dones som subjectes polítics sobirans i que no hem de demanar permís a ningú, ni acceptar lleis que menystinguin, ignorin o fins i tot conculquin els nostres drets. Que no tenim reis, ni a casa, ni enlloc. Que no som súbdites, sinó ciutadanes, i que de nosaltres, com a poble que som, emana la sobirania.

Al nostre país, ara, cal fer partícip a cada dona per aportar aquesta experiència vital, de coneixement, aquest fil lila de lluita. Hem de ser la punta de llança en la defensa del referèndum com a instrument per assolir la independència i construir una República d'iguals. Una República de dret. Una República on les dones siguem subjectes polítics de primer ordre.

Perquè la ruptura amb l'Estat espanyol ens situa en un marc constituent radicalment democràtic, nascut de la voluntat popular. Marc que afavoreix situar les necessitats i els drets de les dones en el centre del debat i garantir polítiques que ens permetin avançar en l'eradicació del patriarcat.

Una ruptura amb l'Estat espanyol que a les dones ens és imprescindible, car parlem d'un estat espoliador, demofòbic i androcèntric, que anorrea el dret a decidir sobre el propi cos i la maternitat; que mercantilitza la reproducció; que no combat les violències masclistes, sinó que, a més, les reproduceix en mitjans de comunicació i jutjats; que perpetua models d'explotació que precaritzen el conjunt de la classe treballadora, però molt especialment les dones; que està a la cua en política de prevenció de riscos laborals: tant els associats a la doble presència de la dona -en el treball i assumint les tasques de sosteniment de la vida- com en evitar els assetjaments sexuals i la discriminació horitzontal i vertical en els llocs de treball; que anul·la lleis que signifiquen un avenç en la consecució de la plena igualtat. Un estat que admet i afavoreix que el lobby religiós continuï tenint una gran influència en les decisions polítiques vinculades sobretot al dret de les dones.

La ruptura amb aquest règim caduc és condició necessària per construir un nou model de societat lliure d'explotacions i opressions.

Les dones de Poble Lliure ens emplacem, **emplacem el conjunt de dones treballadores** del nostre país a fer **un front comú en la defensa del Referèndum i del Dret a Decidir** per tal d'autodeterminar-nos com a nació i apoderar-nos com a dones.

Passem pantalla. Fem el Referèndum. Guanyem la Independència. Construïm la República Catalana!

Àrea Antipatriarcal de Poble Lliure

La República Confederal projecte de l'esquer

Juanjo Giner i Ester Rocabayera

En l'actualitat veiem que la crisi al món occidental és més que evident. Una crisi de sistema, que alguns es pregunten si és la continuació de la del 29, si aquesta crisi és crònica i inherent al capitalisme, si solament s'ha pogut suavitzar creant bombolles especulatives amb la desregularització del sector financer, alliberant sòl públic per a l'especulació immobiliària, injectant diners ficticis o aguditzant el saqueig de les neocolònies en imposar l'obertura de mercat amb mesures "fondomonetaristes" que asfixien amb el deute els països empobrits. Una crisi del model de globalització capitalista basat en una democràcia de baixa intensitat, amb Estats com a màquines de l'espòli i les retallades socials, sumat a un sistema econòmic neoliberal que ha accelerat el transvasament entre les rendes del treball i les de capital incrementant l'acumulació per desposseïció de la classe treballadora.

Al final de la dècada dels 60, el creixement de guanys del capital entrà en crisi. El keynesianisme, que formalment aplicaven la majoria dels estats, es mostrà impotent per a solucionar-ho i fins i tot per a explicar-ho. El creixement regular que havia estat basat en la reconstrucció econòmica posterior a la II Guerra Mundial (II GM), en les guerres "regionals" de Corea, Vietnam, etc., i en el gran pacte social, s'esgotà i entrà en una profunda crisi, que acabà esclatant mundialment el 73. Amb un teló de fons en

foto: Plataforma pel Dret a Decidir

çà a aparèixer com a única alternativa el model que ara coneixem com a neoliberalisme, que té la seva primera expressió en el colp d'estat i dictadura sagnant a Xile, que continuà el 74 amb la imposició de les polítiques monetaristes del Bundesbank i des del govern socialdemòcrata-liberal d'Alemanya i del President Carter als EUA i que té la seva màxima expressió als anys 80 amb les polítiques de Thatcher i Reagan.

Trilateral per a vendre a la resta d'estats la recepta neoliberal i fer aparèixer el capitalisme en la seva nova fase com el gran triomfador de la Guerra Freda. Des d'aleshores, els "think tank" neoliberals s'encarregaren de vendre el nou model com a definitiu per al nou mil·lenni que beneficiaria i portaria prosperitat a tota la humanitat, **la globalització**. En aquest model passaven a jugar un paper fonamental en l'acumulació capitalista les empreses transnacionals, amb què s'iniciava el que podríem anomenar la fase contemporània de la globalització del capital.

Hem d'entendre el capitalisme actual com un de monopolista, amb un paper dominant de l'oligarquia financera,

"el capitalisme actual (és) monopolista amb un paper dominant de l'oligarquia financera (...) en detriment de l'economia productiva"

què la situació cada dia més decadent del model soviètic els impedia jugar un paper alternatiu i referent, comen-

Aquestes polítiques utilitzaren espais de "reflexió" i coordinació mundial del capital com el club Bilderberg o la

al dels Països Catalans: ra al sud d'Europa.

acompanyat per l'exportació de capitals i la "finançarització" de l'economia occidental en detriment de l'economia productiva, alhora que es deslocalitza la producció cap als països empobrits a la recerca de la reducció de les despeses laborals. Han sorgit noves formes més complexes de monopoli, amb gegantesques corporacions multinacionals que dominen el mercat mundial i dicten les seves mesures neoliberals als Estats, que perden la seva sobirania econòmica i política. Juntament amb aquest fenomen, en un context de desenvolupament de les comunicacions, l'enorme massa de capital que s'acumula després de la II GM possibilita la creació de bancs multinacionals que permeten cobrir les seves necessitats d'expansió dels

monopolis en condicions avantatjoses. Es produeix així una fusió d'interessos entre la banca, la indústria i els serveis en forma d'empreses multinacionals diversificades. Observem com el capital sotmet al treball, com s'extrau de l'economia real el capital que després serveix per generar el guany especulatiu basat en l'expansió del capital fictici i de crèdit.

Aquest model global que en començar els 90 Francis Fukuyama considerava el definitiu se sumava al model d'integració econòmica europeu. Un model que ha interpretat perfectament la partitura escrita pel neoliberal, un model impositiu corretja de transmissió de la globalització capitalista.

1 Infante, Antoni. "Després de Trump ve el final de la història?"

[<http://lliureimillor.cat/2016/11/20/despres-de-trump-ve-el-final-de-la-historia-per-antoni-infante/>]

La Unió Europea, creada al voltant de l'eix franco-alemany, ha utilitzat el deute com a mecanisme de submissió dels diferents Estats, amb què els ha privat de sobirania per decidir les mesures que cal aplicar dins el seu territori, de manera que ha convertit aquesta democràcia de baixa intensitat en una eina obsoleta en desús (els governants governants). En tenim molts exemples, com ara el canvi de l'article 135 de la constitució espanyola a cop de telefonada o la tragèdia grega de Syriza, que ha impossibilitat cap canvi real.

El model europeu, alumne avantatjat de la globalització neoliberal, segueix els patrons "fonsmonetaristes" a la perfecció: terciarització de l'economia, pèrdua de pes de l'economia productiva en favor de l'especulativa, un sector terciari subvencionat i desregulitzat, recerca de tractats econòmics per anul·lar la poca sobirania que els resta als Estats (TTIP, CETA, TISA...) en benefici de les transnacionals i el deute com a eina de control econòmic i social, un model demofòbic i necròfil (en termes de Paulo Freire) que busca convertir-nos en objectes passius i acrítics, sense qüestionar el dogma neoliberal imperant.

"el model català, gestat a la mobilització social, exigeix afavorir l'economia productiva per sobre de la terciarització de l'economia i l'especulació financera"

L'entrada del Regne d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea (CEE) fa poc més de 30 anys, el 12 de juny del 1985, va suposar assumir aquestes regles del joc global i convertir-se en una economia dependent i sucursalista en nom de la modernitat i l'obertura al món. Aquesta integració a la CEE

va ser una dependència orquestrada i controlada mitjançant les mesures de reconversió industrial aplicades per Felipe González, de manera es va passar d'un 35,9% de persones que treballaven a la indústria el 1980 a un 20,7% el 2012 (amb el detriment de la força sindical). A això cal afegir-hi les subvencions al sector terciari, amb el turisme com a eix central, i al primari no productiu (les subvencions de la PAC s'atorguen en gran part per expansió territorial, no pas per producció) en detriment del sector secundari. Aquestes mesures van preparar el terreny perquè al voltant del canvi de segle el model de «creixement» es basés en un sobreendeutament privat en el marc d'una bombolla immobiliària afavorida per una política monetària que va servir una sortida ràpida als excedents de capital de països com Alemanya.

El resultat de tot plegat ha estat un deute impagable que actua com un mecanisme intervencionista a l'estil de les que implementa l'FMI als països empobrits: "Jo et deixo els diners, però jo controlo el teu pressupost per garantir que me'ls puguis tornar." La intervenció dels pressupostos mitjançant el deute aguditza la desposse-

sió de les classes populars en benefici d'una oligarquia global. Tal com assenyala el company Toni Infante, es pot quantificar aquesta despossecció i transvasament entre rendes "a partir del PIB (producte interior brut) i del seu repartiment entre el capital i el treball, per saber quina part va a parar a la remuneració del conjunt de les persones assalariades –més enllà de la forma jurídica de la seva relació contractual– i quina va a les rendes del capital. Així, **a l'Estat espanyol, durant l'any 1978, el PIB va suposar uns 160.000 milions d'euros, dels quals el 68% va anar a rendes del treball i el 32%, a rendes del capital.** L'any 2015, el PIB s'havia multiplicat gairebé per 8, però el repartiment s'ha invertit. Així, del total del PIB, **les rendes del treball ja només representen poc més del 47%, mentre que les del capital suposen més del 52%, i la tendència continua**".¹

"la República Confederal dels Països Catalans (...) ha d'incidir en la democratització de l'economia sota el control popular per garantir una vida digna a les persones"

Si centrem la nostra anàlisi en els Països Catalans, observem com ha afectat i afecta aquesta globalització i la inclusió en el mercat europeu.

Hi trobem dos models antagònics. D'una banda, **un model espanyol** sucursalista i depenent que beneficia el sector terciari, financer i especulatiu, en detriment del sector primari i secundari que han estat els motors de l'economia productiva. Aquest model ha degradat els drets laborals fins a soterrar-los, a cop de repetides reformes laborals que han provocat una reducció dels salaris i un abaratiment de l'acomiadament. Aquestes mesures han estat la causa de l'emergència social existent als Països Catalans, amb més d'un milió de persones aturades i un increment constant de treballs degradants que fan impossible de viure una vida amb un mínim de dignitat. A aquesta degradació econòmica cal afegir-hi una deslocalització de la presa de decisió, allunyada de la població, que agreuja la degradació democràtica i impossibilita un canvi real dintre d'aquest model imposat.

En canvi, **el model català**, que s'està gestant des de la mobilització social, exigeix mesures per afavorir l'econo-

¹ Giner, Juanjo. "Sobre la fòbia i el fetixisme d'Estat (I)" [https://www.libertat.cat/2016/10/sobre-la-fobia-i-el-fetixisme-de-l-estat-i-36529]

foto: Plataforma pel Dret a Decidir

mia productiva per sobre de la terciarització de l'economia i l'especulació financera, que es garanteixin els drets laborals i s'enforteixin els sindicats per contrarestar l'hegemonia patronal, que no es facilitin ni l'acomiadament ni els contractes escombraries, que hi hagi realment participació popular en la presa de decisions, i que es garanteixin els drets polítics, individuals i col·lectius a totes les persones que viuen i treballen als Països Catalans, sense cap mena de discriminació.

Aquests dos models, l'europeu i el català, són irreconciliables i antagònics, van en direccions oposades, cosa que impossibilita qualsevol tipus de regeneració dintre de la UE i de l'Estat espanyol, per molta fraternitat i sobiranes compartides que pregonen alguns sectors progressistes. O exercim la sobirania per aplicar un model o ens imposen l'altre, així de clar.

L'aplicació d'aquest model polític, econòmic i social en detriment de les classes populars, juntament amb la incompareixença de l'esquerra europea a l'hora de donar una resposta a les necessitats de la gent i plantejar una alternativa, ha fet créixer a Europa el discurs xenòfob i autoritari com a sortida de la crisi de model i suposada resposta a les necessitats de les classes populars (Front Nacional a França, el AFD alemany, el PVV holandès o el FPÖ austríac). Aquest discurs populista és assumit per una part de la classe treballadora com a crítica a la Unió Europea i que, per tant, la considera ineficient a l'hora de garantir els drets social, polítics i econòmics de la població.

La nostra resposta és la **República Confederal dels Països Catalans**, un projecte de l'esquerra al sud d'Europa basat en l'apoderament de les classes populars en i per la construcció d'una República radicalment democràtica i socialment avançada que ens encami ni cap a la construcció d'una societat socialista i feminista als Països Catalans. S'ha d'incidir en la democratització de l'economia sota el control popular per garantir una vida digna a les persones, sense cap mena de discriminació, alhora que apropem els centres de decisió al poble i garantim la seua participació política plena per aprofundir en la democràcia participativa i la sobirania popular. Un projecte biòfil en què el poble sigui el subjecte i no l'objecte.

Per construir aquesta República necessitem la ruptura democràtica amb els Estats espanyol i francès, ruptura jurídica, política i militar, i engegar un procés constituent popular des de la base per passar de ser poder constituent i convertir-nos en poder constituït amb un Estat independent. Evidentment, com s'analitzava en l'article *Sobre la fòbia i el fetitxisme d'Estat*², aquest Estat, amb un projecte nacional-popular, ha d'estar a servei de les classes populars per a garantir-ne i defensar-ne els drets i per democratitzar l'economia i facilitar la presa de decisions a la ciutadania. La ruptura amb l'antic règim i la construcció d'una nova societat lliure d'opressions només és possible eixamplant la unitat popular des d'un programa independentista i d'esquerres, sense sectarismes ni imposicions, amb un contacte directe i dialèctic amb la gent.

Aquest 2017 és vital per aconseguir, en una part del territori, trencar amb el Regne d'Espanya i engegar el Procés Constituent de la nova República Catalana que exemplifiqui un model alternatiu des de l'esquerra com a resposta a les necessitats de la població i que sigui l'estel que guii les diferents lluites d'emancipació nacional i social a nivell europeu, un estel que mobilitzi les classes populars i alhora pugui frenar i "deconstruir" el discurs xenòfob i feixista que s'escampa a Europa. (La República Catalana serà la tomba del feixisme!).

A la resta del territori, el 2017 ha de ser un any de mobilització pel Dret a Decidir en què es qüestionarà el règim del 78 (i el model centralista francès) i la submissió fiscal, econòmica i política que impossibilita aplicar mesures socials als diferents governs autonòmics, evidenciant les limitacions de l'autonomia i exigint poder decidir com a poble qualsevol qüestió que ens afecti individualment i col·lectivament.

Cal encarar el 2017 mobilitzats i organitzats per assolir els objectius nacionals i de classe que necessitem com a poble. En les situacions extremes depèn de l'organització de la classe treballadora el seu alliberament o la seua submissió. Analitzem la conjuntura històrica que estem vivint i siguem conscients que hem de fer un pas endavant o ens n'imposaran deu enrere.

Blanca Serra i Puig

militant, professora i filòloga

La paraula UNA NACIÓ S

Una nació sense estat, un poble sense llengua? O un estat sense nació ni llengua?

El debat sobre el futur del català i l'aranès és políticament i socialment gairebé absent en les propostes per a la República Catalana independent. És una paradoxa més, quan constatem la recurrència del tema en la nostra vida quotidiana i quan, sota la superfície, la qüestió lingüística bull amb força.

N'hi ha qui pensa que amb una constitució catalana que empari legalment el català (i l'aranès i la llengua de signes) com a llengua oficial única s'arribaria en un temps no gaire llarg a la recuperació plena de tots els usos de la llengua en tots els àmbits. Però les coses no són tan senzilles ni s'arreglen amb unes quantes lleis,

"Va ser preocupant que en la resolució parlamentària del 9 N de 2015 i en el pla de xoc que l'acompanyava no es fes cap referència a la necessitat d'un pla de foment de les llengües catalana i aranesa"

Ja va ser preocupant que en la resolució parlamentària del 9 N de 2015 i en el pla de xoc que l'acompanyava no es fes cap referència a la necessitat d'un pla de foment de les llengües catalana i aranesa; com si el tema fos negligible, o com si hi hagués un consens tàcit de conservació de l'actual statu quo autonòmic de bilingüisme subordinat del català i, per tant, l'acceptació de la cooficialitat desigualtaria derivada de la Constitució espanyola. Semblaria, doncs, que s'està d'acord amb la tesi unionista que som una nació bilingüe en lloc de denunciar que som una nació bilingüitzada i que la bilingüització no ha estat ni voluntària ni pacífica, ni al nord ni al sud.

"...la bilingüització no ha estat ni voluntària ni pacífica, ni al nord ni al sud"

Les raons per defugir la qüestió són múltiples: la por de tocar un tema molt sensible, o la indiferència de molts. També hi ha la por de perdre vots si s'opta per posar fi a la submissió lingüística legal actual del català; hi compta també, i molt, la submissió i alienació lingüístiques d'aquells catalans de llengua inicial catalana. Tot plegat explicaria per què va avançant el procés de substitució del català pel castellà i per què els nouvinguts que parlen altres llengües s'incorporen sobretot al castellà, sense que hi oposem ara per ara un moviment conscient polític i sociolingüístic prou clar i fort.

ni només a partir de la legalitat i oficialitat úniques. Amb un cop d'ull històric i sense anar gaire lluny, ens trobem amb casos en què l'oficialitat jurídica no ha aturat el procés d'extinció (cas del gaèlic irlandès) ni el procés de reculada (cas del català al Principat d'Andorra), entre molts altres exemples possibles. L'empara legal constitucional és necessària i imprescindible però és manifestament insuficient per revertir la situació si al davant no hi ha un moviment potent de renacionalització lingüística amb molts milers de persones compromeses amb la llengua i un Estat decidit a garantir una normalització plena.

També n'hi ha qui defensa que cal admetre que el bilingüisme català/castellà, entès com un ús equitatiu, igualitari i estable de les dues llengües, ja forma part de la identitat catalana i que, per tant, l'espanyol és tan llengua pròpia dels Països Catalans com el català. Una derivada d'aquest plantejament és el bilingüisme defensat com a asimètric, que és bilingüisme al cap i a la

"no hi ha sociolingüística científica que no admeti que de fet la bilingüització de la societat no és més que el pas previ cap a la substitució"

fi. I no hi ha sociolingüística científica que no admeti que de fet la bilingüització de la societat no és més que el pas previ cap a la substitució. Molts experts diuen que el bilingüisme, tant si és igualitari com

Foto: La GAL

si és asimètric o jurídicament cooficial, no té un altre final que la substitució. De manera que si volem una República Catalana Independent per a la nació catalana amb els seus signes d'identitat històrics, endògens i seculars restablerts –i el lingüístic n'és un dels signes més febaents– si volem abordar amb èxit un repte tan formidable com la independència per a canviar-ho tot, no podem admetre ni un plantejament jurídic constitucional de cooficialitat català/espanyol ni cap mena de subterfugi per passar el mal tràngol de la por de perdre vots i fer veure que defenses la normalització lingüística del català i alhora defenses que el castellà mantingui les mateixes prerrogatives que manté en l'autonomia i en la Constitució espanyola. No es pot repicar i anar a la processó al mateix temps, diem a casa nostra.

Què hem de fer, doncs, des de l'independentisme d'esquerra? Quin ha de ser l'escenari desitjable per a la llengua en la República catalana? El mateix d'ara? No sembla raonable. En primer lloc, cal fer

CONTINUA A LA PÀGINA SEGUENT >

contrària: SENSE ESTAT

La possibilitat que una part del nostre país esdevingui una república independent ha posat sobre la taula la qüestió de quin estatus, sobretot constitucional, han de tenir les llengües que es parlen a Catalunya. Es tracta d'un debat bastant somort, ja que fins i tot una part de l'independentisme voldria que no es plantejés.

Per a aquesta part de l'independentisme la nova República hauria ras i curt de continuar la política lingüística de l'autonomisme: dues llengües oficials (català i espanyol) arreu del territori i una de tercera, l'aranès, limitada a la Vall d'Aran. En general, per a aquest sector la política lingüística actual és la millor possible i, a més, creuen que hi ha el perill que una que exclouï de l'oficialitat la llengua dominant pot allunyar de l'independentisme sectors que l'usen com a llengua prioritària. A tot estirar, consideren que, sense els continus pals a les rodes de l'Estat espanyol, la nova república possibilitarà l'expansió de l'ús del català en determinats àmbits.

En oposició a aquest plantejament, n'hi ha qui considera que la possibilitat de la

Vicent Conca

Militant, professor i filòleg

independència de Catalunya ha de servir per redefinir de dalt a baix l'estatus de les llengües de la nova República i aposten per l'oficialitat única del català i l'aranès en els territoris respectius¹. Els qui defensen aquesta posició fan una valoració molt crítica de política lingüística de l'autonomisme, que sota la fal·làcia d'un suposat bilingüisme, ha portat a la minorització i subordinació del català i l'aranès.

Finalment, n'hi hauria un tercer sector que, partint de la base que les noves migracions han convertit l'actual Catalunya en una societat multilingüe, consideren que, si bé el català ha de tenir un estatus privilegiat, el nou Estat independent hauria de reflectir aquesta diversitat lingüística en àmbits com l'escola o d'altres de formals². Per a aquest sector es tracta de valoritzar la diversitat lingüística.

No s'ha de posar el carro davant els bous

Tot i que el qui subscriu aquest article se situa més a prop del segon punt de vista, ens agradaria fer un seguit de consideracions:

-En primer lloc, centrar el debat en l'oficialitat o no de les llengües és posar el carro davant el bous. Declarar o no oficial una llengua és un dels instruments de la política lingüística d'una societat, que prèviament s'ha de fixar uns objectius. Precisament, aquest hauria de ser l'ordre del debat: primer, fixem les línies generals de la nostra política lingüística i sobretot els seus objectius i, a continuació, parlem dels instruments.

Evidentment, qualsevol política, la lingüística també, ha de partir d'una avaluació de la realitat. En aquest sentit, d'entrada cal constatar que actualment a la Catalunya estricta es parlen no pas tres llengües sinó centenars. Per tant, ens trobem davant una societat multilingüe, no pas bilingüe, com s'acostuma a creure i a difondre. De fet, els partidaris de l'oficialitat de l'espanyol ajuden a propagar aquesta representació.

És la normalització, ...!

D'altra banda, malgrat els avenços en alguns àmbits, el català continua sent una llengua subordinada al seu territori, com ho demostra l'ús escàs que se'n fa en determinats àmbits (cinema, justícia, activitat econòmica, lleure juvenil, etc.) o la pervivència de representacions i normes d'ús (la més coneguda és la norma de convergència cap a l'espanyol) que no fan sinó consolidar quotidianament aquesta subordinació.

"El nostre plantejament va més enllà de l'identitari i se centra en la necessitat de garantir un ecosistema social i cultural-lingüístic"

Un fet que demostra aquesta subordinació del català en aquesta societat multilingüe és que majoritàriament la llengua d'integració i de comunicació entre els i les parlants de les diferents llengües és l'espanyol. En inserir-se en la societat catalana, les noves migracions han copsat de seguida quin és l'estatus real de l'espanyol i el català i hi han actuat en conseqüència.

Pel que fa als objectius de la política lingüística, cal superar el discurs i la praxi de l'autonomisme, per al qual l'objectiu fonamental és garantir el coneixement del català i l'espanyol i la possibilitat d'usar-los (l'aranès, com sempre, no hi comptava). És a dir, en el terreny de les intencions s'apostava per la naturalització del bilingüisme social (que sempre és jeràrquic), és a dir, de l'espanyol. El plantejament que cal oposar-hi és el que té com a objectiu normalitzar realment el català (i l'aranès a la Vall d'Aran), és a dir, que el converteixi hegemònic en la pràctica totalitat d'àmbits i esdevingui la llengua de cohesió i de contacte interètnic en una societat complexa, de què es dedueix que l'espanyol hi anirà perdent pes de mica en mica.

-En segon lloc, pel que fa a la nació i la identitat catalanes i la seva relació amb la

¹ Dintre aquest sector n'hi ha qui planteja que les dues llengües haurien de tenir el mateix estatus arreu del territori, en una situació semblant a la que tenen el català i l'espanyol actualment.

² El programa de la CUP a les eleccions al Parlament del 2012 es feia ressò d'aquest plantejament.

< VE DE LA PÀGINA ANTERIOR "Blanca Serra"

un bon diagnòstic, sense autoengany, de la situació lingüística amb les amenaces i les debilitats que tenim, però també amb les oportunitats i fortaleses que se'ns presenten. El reconeixement de la realitat és una condició prèvia per a la normalització. És una amenaça i una feblesa tant l'agressiva política de l'Estat contra el català, com el no-reconeixement del conflicte i el comportament subordinat o indiferent dels catalanoparlants d'origen; és una fortalesa el fet que el català presenti encara un grau de vitalitat prou alt i que tingui un poder d'atracció de nous parlants notable. És una oportunitat comptar amb tots els nous catalans a tots els Països Catalans i promoure una convivència lingüística sense exclusions i amb un objectiu comú, com és la revitalització i recuperació de la llengua del país; és una gran oportunitat i fortalesa que la immensa majoria del 6% de catalans llatinoamericans no tinguin una hostilitat manifesta envers el català igual que passa amb els paquistanesos, senegalesos, amazics, búlgars, filipins...

En segon lloc ens calen unes estructures de poder que ens assegurin les eines de la supervivència i d'inclusió i arrelament per a tothom; en tercer lloc, tal com ja va dir l'any 1979 el manifest d'Els Marges i com ha repetit el manifest del grup Koiné del 2016, la llengua es normalitzarà tant gràcies a les estructures com gràcies a les actituds, tant per l'anul·lació de l'estatus jurídicopolític del castellà com a llengua territorial de la nació catalana i la seva nova situació de legalitat administrativa i de llengua habitual de moltes famílies, com per la lleialtat lingüística organitzada en un gran moviment popular de persones i entitats del país, tinguin la llengua d'origen que tinguin.

< VE DE LA PÀGINA ANTERIOR "Vicent Conca"

Llengua, no hem de ser deterministes. Si bé la construcció de la nació (i, per tant, identitat) catalana ha anat aparellada al desenvolupament de la llengua catalana, això no exclou que en el futur aquest element no sigui tan determinant. O dit altrament, pensem que pot existir una nació catalana en què el català no sigui un element fonamental, cosa que no vol dir que sigui un escenari desitjable.

Dit això, sense excloure'l, el nostre plantejament va més enllà de l'identitari i se centra en la necessitat de garantir un ecosistema social i cultural-lingüístic que permeti la normalització del català i, per tant, la seva pervivència amb un estatus no subordinat.

- En tercer lloc, el multilingüisme és una realitat evident a Catalunya, però si algú creu que és possible garantir la disponibilitat lingüística en (alguns) dels àmbits formals-oficials no ja de les 300 llengües que s'hi parlen sinó només d'una desena no és conscient dels ingents recursos que caldrien, a més de suposar una discriminació envers els qui no pertanyen a les llengües escollides. D'altra banda, aquesta

"l'esquerra en general no ha assumit el caràcter subordinat dels parlants del català"

3 Per exemple, observant les interaccions de membres destacats de l'esquerra (en àmbits informals o a twitter), ens adonem que convergeixen cap a l'espanyol quan el seu interlocutor usa aquesta llengua, amb què accepten la violència simbòlica implícita en aquesta norma d'ús. Fins i tot, n'hi ha que ha arribat a criticar els que transgredixen aquesta norma (per exemple, l'agressió lingüística patida per Quimi Portet l'estiu passat). Algú s'imagina que una persona d'esquerres critiquéssim una dona que no acceptés continuar fent-se càrrec en exclusiva de les tasques domèstiques o fer de copilot i no pas de conductora quan viatja amb el seu company?

• disponibilitat no és cap dret: per exemple, cap catalanoparlant la demana quan s'instal·la en un altre país i no entenem per què Catalunya ha de ser especial en aquest sentit. I si algú està pensant, per variar, en el sistema educatiu, hem de dir-li que el que cal urgentment és descarregar l'horari lectiu dels alumnes, no pas augmentar-lo.

• - En quart lloc, el caràcter oficial d'una llengua no depèn sempre que aquesta oficialitat sigui explícita en una constitució. És cert que el fet que una constitució l'hi consagri aplana molt el camí, ja que totes les normes i subnormes en deriven, però hi ha llengües oficials que no tenen reconegut aquest estatus en les constitucions dels territoris on es parlen.

• - En cinquè lloc, a diferència d'altres subordinacions, l'esquerra en general no ha assumit el caràcter subordinat dels parlants del català i aranès i la necessitat de revertir aquesta situació. Ho veiem en plantejaments idealistes que afirmen les llengües no s'imposen o que no hem de parlar de "llengua hegemònica" o que no és una prioritat exigir als nous parlants l'aprenentatge del català, per no parlar de les conductes lingüístiques individuals de molts membres de l'esquerra que reproduïxen quotidianament l'hegemonia de l'espanyol i la subordinació dels catalanoparlants.

• - I finalment, l'autoanomenada Esquerra Independentista fa temps que ha deixat de ser l'avantguarda en aquesta qüestió, especialment a Catalunya. En vam tenir la darrera prova en la Trobada d'Unitat Popular celebrada el passat 15 d'octubre. D'entrada, es va ajuntar el debat sobre l'estatus de les llengües de la futura República amb el de la construcció dels Països Catalans, dos megatemes que necessitarien una jornada sencera cadascun. Aquesta decisió revelava l'interès de l'actual direcció de la CUP per les dues qüestions, sobretot per la primera. El resultat va ser que del segon tema pràcticament ni se'n va parlar i del primer es va fer d'una manera superficial, ja que va mancar temps per al debat, que se suposa que era l'objectiu de la Trobada. I en segon lloc, molt més greu va ser l'única ponent triada per parlar de la qüestió, la qual amb un plantejament postmodern a ultrança va negar la historicitat del català al nostre territori (amb l'"argument" que no podíem definir en quin moment fèiem el tall) i, sota un discurs de reconèixer el multilingüisme de la nostra societat, va defensar en el fons el bilingüisme català-espanyol actual. De fet, el seu discurs naturalitzava el que ha estat una imposició al llarg de dos segles i en cap moment qüestionava la subordinació dels parlants del català i aranès. Res de nou sota el cel. A la qual cosa cal afegir-hi les seves desqualificacions als

sectors que segons ella, estem obsessionats per la qüestió de la llengua. (Algú s'imagina que la CUP invités un o una ponent que ens desqualifiqués dient que estem obsessionats

per les malvestats que provoca el capitalisme o el patriarcat? Doncs això.) Sortosament, la majoria de les persones que van intervenir-hi van ser un contrapunt necessari a una ponent, que, si més no a la taula, hauria d'haver tingut un contrapart.

La pau i la construcció de la nació a Colòmbia

Ricardo Alexander Geleita Mora

Advocat especialista en Dret Constitucional i filòsof defensor de drets humans
Militant del Moviment Social i Polític Marcha Patriòtica

El conflicte armat colombià té les seves arrels en la violència colonitzadora. La conquesta del nou món es gestà alhora que es produïa el genocidi dels indígenes i l'explotació dels esclaus africans. La guerra d'independència, igualment violenta, reconfigurà el poder a mans de les elits oligàrquiques hereves de la dominació colonial espanyola.

D'aleshores ençà, el poble colombià ha patit una gran quantitat de conflictes i guerres regionals que desembocaren en la guerra civil, també anomenada "guerra dels 1000 dies", protagonitzada pels dos partits tradicionals, liberal i conservador. Així es va iniciar el segle XX, i va prosseguir amb innumbrables orgies de violència, en què les

"davant l'onada de massacres, els camperols s'organitzaren en "autodefensa" i "guerrilles", la majoria de les quals eren liberals"

víctimes sempre foren els més humils. Episodis com la massacre de les bananeres ocorreguda el 6 de desembre de 1928 i el genocidi de la pagesia liberal seguidora de les idees de Jorge Eliecer Gaitán, marcaren l'època que alguns historiadors anomenaren com a "la violència", i que durà fins el 1964. En efecte, davant l'onada de massacres, els camperols s'organitzaren en "autodefensa" i "guerrilles",

la majoria de les quals eren liberals. Després arribaren ofertes de rendició i entrega de les armes, la conclusió de la

majoria de les quals fou la mort dels líders insurgents quan lliuraren les armes, tal com va succeir amb Guadalupe Salcedo.

Mentre això succeïa a Colòmbia, a l'Estat espanyol es consolidava el projecte franquista, que donava tot el suport als governs conservadors en Colòmbia. L'amistat entre Laureano Gómez i Francisco Franco fou àmpliament coneguda, i d'alguna manera la dictadura esdevingué el far ideològic que va seguir l'oligarquia colombiana, tenallada al poder a mans del partit conservador que estengué la seva hegemonia al llarg del segle XX.

El 1964, per ordre de Guillermo León Valencia, es produí l'ofensiva militar de gairebé 12.000 efectius de l'exèrcit nacional, en contra de 42 camperols organitzats com a guerrillers a la regió de Marquetalia, situada al departament del Tolima. Malgrat la superioritat, que feia previsible l'aniquilació del focus insurgent, aquell episodi donà lloc al naixement de les FARC-EP, amb Manuel Marulanda Velez, un antic guerriller liberal, al capdavant.

D'aquesta manera, és clar que el conflicte colombià no representa només l'enfrontament entre l'Estat colombià i les insurgències, sinó que té fondes arrels al llarg de la història i que aquesta darrera etapa de 52 anys és tot just una de tantes expressions que ha tingut la violència. Per això, els colombians parlem de la fi de la confrontació armada, i no pas de la fi del conflicte, atès que continuarà present, encara que esperem, tal com quedà establert a l'acord de pau, que es manifesti de manera democràtica a partir del debat polític i sense l'ús de les armes.

"que siguin els camperols els que puguin decidir el rumb dels seus territoris per mitjà de figures com les anomenades Zones de Reserva Camperola"

Així és que l'acord assolit entre el govern nacional i les FARC-EP, si bé té un caràcter limitat i no és suficient per a resoldre tots els problemes que

afligeixen la societat colombiana, és el punt de partida per a emprendre algunes transformacions que aconseguixin, si més no, consolidar la modernitat i l'estat de dret.

El pacte de pau s'aconseguí després de 52 anys de guerra i traçà l'agenda política a partir de la solució a 5 grans problemes continguts en els eixos següents: reforma agrària integral; participació política; cessament al foc bilateral i definitiu i desistiment de les armes; solució al problema de les drogues il·lícites; víctimes, veritat, justícia, reparació i no repetició. A més cal afegir-hi un punt addicional sobre la ratificació i implementació de tot l'anterior.

"L'amistat entre Laureano Gómez i Francisco Franco fou àmpliament coneguda, i la dictadura esdevingué far ideològic de l'oligarquia colombiana"

Del pacte en quedaren exclosos grans temes, com ara la necessitat d'una reforma educativa integral, una reforma urbana, la política minero-energètica, i una reforma laboral en benefici dels treballadors. El motiu perquè això no s'aconseguís ni es discutís a la mesa de l'Havana, és senzill: la correlació de forces entre l'Estat, la insurgència i la població civil no donà per més.

Fora de lesmentat acord quedà també la confrontació entre l'Estat i l'ELN, que tant de bo es resolgui en una mesa

de negociació que s'instal·larà en la germana República de l'Equador.

Alhora confiem que s'aconsegueixin resoldre d'altres greus problemes com la manca d'accés a l'habitatge, a l'educació i a la salut, la reducció del crim

organitzat i que també configuren el paisatge del conflicte permanent a la societat colombiana.

Tanmateix, amb la solució al problema de les terres s'espera que s'aconsegueixi claredat respecte de la propietat, possessió i tinença de la terra i que siguin els camperols els que puguin decidir el rumb dels seus territoris per mitjà de figures com les anomenades Zones de Reserva Camperola, sense que això exclouï o elimini el latifundi i el poder dels grans terratinents. Amb la reforma política, es pretén que nous partits i moviments puguin debatre les seves propostes en escenaris democràtics sense ser exterminats, tal com succeí amb la Unió Patriòtica des de la dècada de 1980.

Quant als cultius d'ús il·lícit i el narcotràfic, hi ha una aposta per perseguir els amos del negoci, alhora que es busqui la substitució de les plantacions amb el suport a l'economia familiar i camperola i es proporcioni una atenció integral als consumidors. Així mateix, quant al tema de víctimes, s'espera satisfer la demanda de la societat pel que fa a la justícia davant els crims comesos per les diferents parts del conflicte enmig de la guerra, a partir de la reconstrucció de la veritat i un sistema de justícia transicional.

“darrere la proposta política de les FARC-EP hi ha un ampli suport de sectors”

El pols polític continua produint-se als carrers i en tots els nivells i s'ha desvetllat el que abans semblava ocult: darrere la proposta política de les FARC-EP hi ha un ampli suport de sectors populars que en un altre temps havien de callar o romandre clandestins sota pena de ser objecte de la violència estatal i paramilitar, i que segurament estaran disposats a donar suport al nou partit o moviment polític que haurà de sorgir.

Sigui com sigui, les noves generacions hem llençat un crit i és que MAI MÉS volem que es repeteixi la guerra. Amb tot, a partir de les diferències i les diverses opinions, volem que sigui en el debat obert i democràtic on s'expressin les idees i que aquestes no hagin de tenir el suport dels trets dels fusells, ni s'usin les armes de l'Estat per a fer callar qui protesti. Creiem que per fi, després de 200 anys, comencem a construir-nos com a Nació.

Font: Marcha Patriòtica

ECLOS

1917-2017: La revolució russa i l'independentisme

Quan el 1969 neix als Països Catalans un independentisme marxista, a partir del PSAN, l'hem d'entendre com a totalment lligat al corrent internacional de moviments antiimperialistes que tenien la llavor en l'Octubre de 1917. El PSAN naixia, a més, vinculant-se als precedents del marxisme català dels anys 30, l'origen dels quals també trobem en l'impacte de l'Octubre Roig. Fins aquell moment, l'esquerra catalana es movia entre el republicanisme i l'anarcosindicalisme, però la irrupció del comunisme va donar lloc a líders i partits que van situar el moviment nacional català en uns termes molt més semblants a com el desenvoluparia posteriorment l'independentisme, lligant classes socials amb autodeterminació: Arquer, Nin, Maurin, Comorera o Compte.

Els principals moviments d'alliberament nacional del segle XX són deutors de la revolució d'Octubre de 1917. Aquella revolució va canviar la geopolítica i va trencar els plans de l'imperialisme. Cal recordar que contra la Revolució hi van lluitar exèrcits britànics, francesos, japonesos i ianquis com a aliats del tsarisme, en la guerra civil que finalment va guanyar l'Exèrcit Roig.

Les dues guerres mundials també van afeblir l'imperialisme i van donar lloc a l'emergència de nous països i a processos d'alliberament nacional. Però la revolució russa va ser una fita amb més transcendència perquè aquella ruptura anava acompanyada d'un plantejament ideològic que defensava precisament com a prioritat l'extensió internacional de la revolució. No és en va que un dels llibres més sòlids de Lenin és *L'imperialisme, fase superior del capitalisme*. I també ràpidament es va formar una Internacional (1919).

Com que res en la història es crea en l'abstracte, la Revolució russa va ser alhora estímul i també deutora dels moviments d'alliberament nacional. A la crisi de l'imperi tsarista també hi van contribuir els moviments nacionals. Lenin tenia molt clara aquesta necessària aliança i per això va defensar l'autodeterminació. També fora de l'Imperi rus, i per això va ser dels pocs líders marxistes que va donar suport a la Rebel·lió de Pasqua irlandesa de 1916.

Un cop establitzada la Revolució, la seva influència es va propagar en els països colonitzats d'Àsia (Congrés dels Pobles de l'Est celebrat a Bakú el 1920) i d'Àfrica. Aquesta va ser la llavor de partits comunistes patriòtics com el de la Xina i el Vietnam, que amb les seves llargues lluites, victorioses, van marcar l'estela de revolucions nacional-populars que van contribuir novament a erosionar l'imperialisme durant el segle XX.

En resum, la Revolució de 1917 va significar un salt qualitatiu per lligar la lluita dels pobles com a part constituent de la lluita de classes pel socialisme, i és per això que es troba en l'origen de les esquerres independentistes d'arreu del món.

De la Primavera Valenciana a la Llei Mordassa

Encarna Ganet

membre de la Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià

El 16 de febrer es va celebrar a València un acte unitari¹ per commemorar el cinquè aniversari de la **Primavera Valenciana**, un fenomen social per les llibertats que va tindre transcendència internacional i sorgir en febrer de 2012, com a resposta a la brutal repressió que es va exercir contra l'alumnat de l'Institut Lluís Vives de València, que protestava en contra els efectes que patien per causa de les retallades econòmiques en educació de la Generalitat Valenciana i del Govern d'Espanya en mans del PP. El terme "Primavera Valenciana" va ser encunyat pel cantautor torrentí Pau Alabajos i es va convertir en un fenomen mundial (*trending topic*).

En aquells dies, el poder polític estatal del PP va ordenar, a través de la delegada del Govern Paula Sánchez de León, exercir amb tota la força la repressió contra el jovent primer i el po-

ble que va respondre solidàriament, i el seu braç executor, el cap de la policia a València, Antonio Moreno, el qual va qualificar el poble "denemic" i va actuar amb un nivell totalment desproporcionat de repressió, identificacions, retencions, detencions, ferits i ferides... tot açò sense cap reacció del President de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, ni de l'alcalde de València, Rita Barberà, també del PP. Un veritable exercici de corrupció política, obviant que el seu poder era, en tot cas, un poder delegat pel poble que estava sent reprimat davant la seva total complicitat.

Com a reacció a tot açò es va constituir l'Assemblea per les Llibertats i contra la Repressió (Assemblea el Micalet) que agrupava la pràctica totalitat de forces democràtiques polítiques, sindicals i socials i que fins l'actualitat ha afrontat, amb un balanç general satisfactori, l'activitat social antirepressiva i els casos judicials i de sancions. Quasi tots els judicis han estat guanyats i les sancions recorregudes, anul·lades.

De tot açò podem extraure dues lliçons: la primera és que el poble podem posar en escac un poder contrari als interessos de les classes populars, i la segona, que els organismes oficials, oblidant que la seva funció és la de defensar els interessos generals, saben que cal aturar aquestes mobilitzacions "el carrer no pot ser de la ciutadania". Per això, ens van imposar la Llei Mordassa, una limitació de les ja minses llibertats aconseguides en aquesta democràcia de tant baix perfil.

Ara al País Valencià, el panorama polític ha canviat i a l'estat Espanyol el suport al PP ha disminuït, però la política d'Estat continua sent majoritàriament contrària als interessos generals. Per això, ara també mostrem la nostra denúncia i exigim la derogació completa d'aquesta llei antisocial, la demanda de les llibertats necessàries i del dret a decidir de tot un poble sobre qualsevol aspecte social, polític i sobre el dret de manifestació quan i de la manera que es considere oportú.

¹Lacte unitari del dia 16 va estar organitzat per l'Assemblea per les Llibertats i contra la Repressió-València sense mordassa i comptava amb el suport de les següents organitzacions: Acontracorrent, BEA, SEPC, FEU, COS, Intersindical Valenciana, CGT, València en Comú, Poble Lliure, Obrim Fronteres, PCPV, Estrela Roja de Benimaclet, Plataforma per un nou model energètic (Px1NME), Plataforma pel Dret de Decidir del País Valencià, 15M.MASSANASSA, 15M València en peu-Global Nuit, Entre Pobles, ATTAC-PV, Iaios flautes, PAH València, EUPV, Escola Valenciana, ERPV, JERP, Ecologistes en Acció, Compromís, Assemblea per les Llibertats i la Repressió-València sense Mordassa.

Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià

#alesnostresmans

la República

a les nostres mans

SI

**al referèndum
a la independència
als drets socials
a la llibertat
a la República!**

**Poble
Lliure**

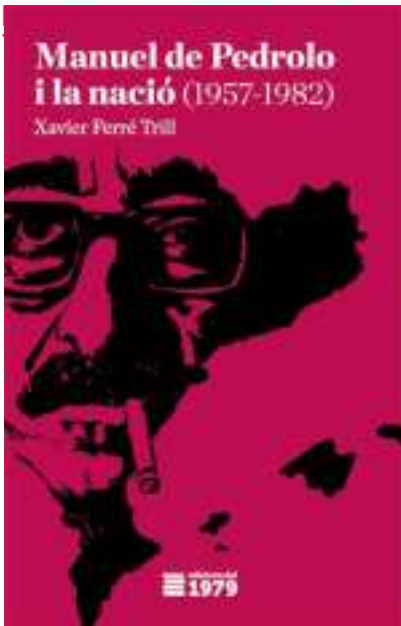

@Poble_Lliure

Poble Lliure

www.poblelliure.cat | www.alesnostresmans.cat

MANUEL DE PEDROLO I LA NACIÓ (1957-1982)

Xavier Ferré Trill

Edicions del 1979

Tal com es comenta en la contraportada, *Manuel de Pedrolo i la nació (1957-1982)* és un llibre on Xavier Ferré analitza la relació entre literatura i compromís intel·lectual en la trajectòria de Manuel de Pedrolo entre el final dels anys cinquanta i el principi dels vuitanta del segle XX, un període ben significatiu en la presa de posicions polítiques. És el període que va entre el principi de la fi del franquisme, amb el dictador encara fent de les seves, i la consolidació de la reforma postfranquista, coronada per un nou relat oficialista en el qual aquesta la sacralitza com una “transició modèlica”, sense tenir en compte els centenars de morts que va haver-hi.

Aquest interval temporal no és escollit a l'atzar per l'autor del llibre, ja que és l'etapa compresa entre el cycle de quatre volums “*La terra prohibida*” (1957) i *les Cròniques colonials* (1982), conjunt d'articles escrits entre l'octubre del 1981 i l'abril del 1982 a la secció de “Tribuna”/“Opinió” de *Diario de Barcelona*, sota el període autogestionari. Sobre el cycle “*La terra prohibida*” Ferré afirma que “simbolitza l'ocupació de Catalunya (‘pàtria perseguida’) i esdevé un referent autobiogràfic i ideològic de Pedrolo pel que fa a la situació històrica d'un ambient on l'escriptor es reconeixia perquè l'havia viscut. En aquest sentit, les quatre novel·les han estat valorades pel que aporten de recuperació de la memòria del context de la guerra entre 1936 i 1939”. Per tot això, el situa com el punt de partida del pensament polític de l'escriptor de l'Aranyó.

Pel que fa als articles de les *Cròniques colonials*, Manuel de Pedrolo deixava al descobert els esquemes neocolonials, eminentment polítics, que actuaven darrere la ingerència de l'Estat espanyol sobre la cultura de les classes populars catalanes, i considerava, a més, que la sobirania dels pobles no era una moneda de canvi, o de solució estrictament econòmica. I el que ens porta que aquesta anàlisi sobre la colonització política sigui de la més absoluta actualitat ens la transmet ell mateix quan afirmava: “Jo penso que si una majoria de catalans arribessin un dia a tenir clar que som un país ocupat en tots els sentits, potser la nostra actitud seria una altra i arribaríem a aconseguir alguna cosa.”¹

Entre aquests textos, l'autor també analitza els llibres *Totes les bèsties de càrrega* (1967), que ens parla del control ideològic i de la reacció individual i col·lectiva contra l'alienació, i *Milions d'ampolles buides* (1968), la tesi de fons del qual és la lluita per una societat socialista que cal aconseguir amb tots els mitjans que siguin necessaris. I també revisa les seves col·laboracions a la premsa: a *Pont Blau* (revista dels exiliats catalans publicada a Mèxic entre el 1952 i el 1963), *Serra d'Or*, *Tele/Estel*, *Oriflama*, *Poble Andorrà*, *Diari Independent*, *Canigó* i *l'Avui*.

“...no es deixa portar per la marea de la “reconciliació nacional” crea opinió al marge del pensament únic i, com a tal, és rebutjat per l'establishment botifler”

En aquest llibre, Ferré analitza el pensament polític de l'escriptor segarrenc, un intel·lectual obertament independentista per al qual, com ja s'ha dit, l'alliberament nacional anava lligat intrínscament a l'alliberament social. Aquesta radicalitat insubornable en el seu pensament independentista i d'esquerres i la seva coherència entre la seva vida i l'obra literària el va portar a la marginació per part de tots aquells que havien aconseguit establir el seu modus vivendi en la segona restauració borbònica i en el règim autonomista. Pedrolo no accepta l'estructura, no canvia les seves idees per adaptar-se a la nova situació política, no es deixa portar per la marea de la “reconciliació nacional”. És un autor que crea opinió al marge del pensament únic i, com a tal, és rebutjat per l'establishment botifler. Tanmateix, la seva llavor ha arrelat en la societat catalana i això es pot comprovar amb la gran quantitat de lectors que tenen les seves obres. Per tant, tal com diu Rubiralta al pròleg, “no podem sinó destacar –i recomanar, per tant, aquesta arrodonida biografia politicoliterària de l'autor de l'Aranyó que encerta a trobar una combinació adequada dels eixos literatura/vida nacional i context/ideologia”.

¹ J. Alcaraz: “Pedrolo, en el punt i a part”. *Xarxa*, 3, desembre, 1987, pàg. 55.

Feliu Ripoll

L'autor d'aquest llibre, Xavier Ferré Trill (Reus, 1962), és professor de la Universitat Rovira i Virgili. És doctor en Història (URV) i en Sociologia (UB). El seu àmbit d'estudi és la història del pensament polític i cultural. Entre d'altres, ha publicat *Ramon Amigó i Anglès, pedagog del territori (1925-2011)*, *Aportació a la sociabilitat cultural (PAM, 2013)*, i ha editat l'assaig de Joan Fuster i Ortells, *Dues Visions (URV, 2014)*.

“Pedrolo deixava al descobert els esquemes neocolonials que actuaven darrere la ingerència de l'Estat espanyol sobre la cultura de les classes populars catalanes”

Al pròleg, signat per Fermí Rubiralta, es remarca la importància del treball d'investigació que ha fet l'autor en aquest llibre, que “contribueix, sens dubte, a omplir un buit que de temps enrere hem anat assenyalant dins el coneixement del moviment catalanista, com era la manca d'estudis dedicats a aprofundir en les arrels, els continguts i els actors principals d'aquests nou nacionalisme que, a casa nostra com a d'altres nacions minoritzades de l'Europa occidental, sorgeix a partir dels anys cinquanta del segle passat, fruit de la profunda transformació que conegué la societat catalana, i que, a ningú se li escapa, ajuden a explicar l'esclat sobiranista que coneixem avui en dia”. Aquest nou nacionalisme, Manuel de Pedrolo el lliga indistricablement al doble alliberament nacional (Països Catalans) i de classe.

SÍ a la **independència**

FEM EL REFERÈNDUM

REPÚBLICA. DRETS SOCIALS. LLIBERTAT

**Poble
Lliure**

 @Poble_Lliure
 Poble Lliure

www.poblelliure.cat